

POSTANOWIENIE

25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 25 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa G. R.
przeciwko T. spółce akcyjnej w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na skutek skargi kasacyjnej T. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 20 września 2022 r., I ACa 169/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana T. S.A. z siedzibą w W. wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sadu Apelacyjnego w Warszawie z 20 września 2022 r., wydanego w sprawie z powództwa G. R. o ochronę dóbr osobistych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, pozwana podniosła, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które obejmują:

- 1) zakres dobra chronionego, jakim jest wizerunek i potrzebę rozstrzygnięcia, czy wśród cech osoby składających się na wizerunek znajdują się te, które nie są związane z cielesnością człowieka;
- 2) warunki uznania braku bezprawności przy naruszeniu wizerunku, na co składają się:

a) problem otwartości katalogu przesłanek wyłączających tę bezprawność na gruncie art. 81 ust. 1 i ust. 2 Prawa autorskiego i związany z tym tzw. „kontratyp” działania w obronie interesu społecznego;

b) charakter prawny zezwolenia na rozpowszechnienie wizerunku i wiążące się z tym zagadnienia formy i wykładni takiego oświadczenia oraz

3) zasadność wyodrębniania dobra osobistego w postaci dobrego imienia rodziny, podlegającego autonomicznej ochronie, niezależnie od czci, prywatności, więzi rodzinnych, czy kultu po osobie zmarłej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13).

Zagadnienie prawne powinno zatem być sformułowane w oparciu o stan faktyczny sprawy ustalony przez sądy *meriti* i dotyczyć problemów, których rozwiązanie ma bezpośredni wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Kwestie przedstawione przez skarżącą nie spełniają tych wymagań, ponieważ choć część z nich ilustruje zagadnienia, które istotnie nie doczekały się jeszcze pogłębionych analiz orzeczniczych, to żaden z podanych aspektów nie wpływa bezpośrednio na rozstrzygnięcie sprawy.

Z okoliczności faktycznych ustalonych przez sądy powszechne rozpoznające sprawę wynika bowiem, że powód jasno zaznaczył brak woli wypowiedzania się na

potrzeby mediów o okolicznościach przestępstwa popełnionego przez syna oraz jego śmierci i nigdy nie wyraził zgody na publikację wizerunku, rozumianego w sposób zupełnie podstawowy, jako fizyczny obraz jego osoby. Pomimo braku takiej zgody twarz powoda podczas emisji programu nie została zamazana, a jego głos niezmieniony. Takie postępowanie wydawcy programu pomimo braku zgody powoda na upowszechnienie swojego wizerunku jest wyłączną podstawą wydania zaskarżonego wyroku. Pozostałe spostrzeżenia Sądu odwoławczego, w oparciu o które skarżąca próbuje formułować zagadnienia prawne, mają natomiast charakter wyłącznie poboczny, marginalny.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[a!]